

I

Vseprisotna navzočnost neobvladljivih sil usode ga je stiskala za grlo, medtem ko je on stiskal za grlo na tleh ležečega peka *Antoina* in mu široko razkoračen nad njim mijavkal v dar. Njegovo mijavkanje je odmevalo od ravnih površin zmerno velikega skladišča s kostumi in valoveč in odbijajoč se od in skozi sebe dosegalo čudovito resonanco, ki je s svojim vibrirajočim učinkom vzburjala čutne končiče peka *Antoina*, hkrati pa povzročala krčenje in sproščanje njegovih prebavnih mišic, tako da se je nič hudega sluteči, celo uživajoči pek nehote pokakal, gmota dreka pa je zaradi zvitosti njegovega telesa, katerega najpomembnejša lastnost je bila ista usmerjenost pogleda njegove riti, na katero so bile poprej nadete črne tanga hlačke in njegovega obraza, razdvojena po sredini sfrčala vsaksebi, prav tako kot nastalima kosoma sledeče oči davitelja. V trenutku, ko so zenice prispele do robov odprtih v očesni jamici, so jih podočesni kaveljčki zgrabili v primež in vidoč dvojno sliko celotnega obstoja se je na smrt prestrašen ozrl naokoli in se z enim očesom ustavil na kozarcu za vlaganje, z drugim pa pri ogledalu, v katerem je uzrl sliko človeka, ki škili kakor grafit norega psa blizu Hiše pod gradom in se v odziv skremžil. Poskočil je in vzkliknil, nato pa se je spomnil, da je doma pozabil obesiti perilo in da najbrž že smrdi. Pomel si je oči, da si jih je spravil nazaj v red, se zazrl v jetnika in rekel: "Oprosti *Antoine*, spet sem pozabil" in prejel odgovor, ki je zvenel, kakor da prihaja iz sosednje sobe: "Oh, non," nakar je odskakljal, kot da bi imel v podplatih vzmeti, vzdolž po ozki in popoldansko osvetljeni ulici, ob robovih katere so se v različnih lokih nagibale stavbe z mnogimi med seboj precej oddaljenimi okni. Bliskovito, premišljeno in neustrašno je vihral proti domu, kjer je živel njegov kompleks in zaradi silovitega premikanja spotoma podiral vse majhne otroke, nabiralnike in poštarje, kar mu je bilo skoraj istočasno, kot je bilo zagrešeno, tudi odpuščeno, saj se je vsakemu posebej opravičil. Minil je le trenutek in niti za mišji dih zasopihan je stal pred domačim vhodom ter potrkal na vrata. Čakajoč je nedaleč od sebe opazil mladega brgleza, kako skače navzgor po deblu drevesa in mu z enim izmed kril maha, radostno mu je pomahal nazaj in še preden je izginil v krošnjo pomislil: *Kako izjemen ptič*.

Vhodna vrata so se odprla in razkrila podobo njegovega kompleksa, ki je visoko stoječ izseval blišč, katerega je čez dan kradel židovskemu srebru, čez noč kresnicam, ob jutrih in večerih pa pohotnosti najstnikov, ki se je prenakopičena kanalizirala v curke čiste energije, ta pa se je stekala v njegov na čelo pritrjen zbiralnik, ki je neumorno srkal - ni se ustavil niti, ko je nekega dne povzročil, da je zaradi prevelike nasičenosti vsega v njegovem sebstvu zbranega sijaja padel v podzavest, kjer je s pritiskanjem na gumb za izklop poskušal utišati zbor strunastih gradnikov, ki so obnoreli prodirali in na koncu tudi prodrli na površje, v zunanji svet, zaradi česar je bilo na vrhu njegove glave sedaj videti nitim podobne strukture, ki so zaradi sunkovitega odprtja vrat na lahno zaplapolale in mu s tem pokvarile frizuro, tako da je kompleks, brez, da bi ga pogledal ali pozdravil, ves vznejevoljen odstopicljajal pred zrcalce zrcalce popravljati svojo pričesko. *Nič zato*, si je mislil človek, *bom pa sam preučil nastalo škodo neobešenega perila*. Kopalnica je smrdela po starih ustih, najbrž je z obešanjem zamujal več mesecev. Stopil je do pralnega stroja, okoli katerega je bilo vse polno majhnih predmetov, ki so med pranjem popadali iz njega in vzradoščeno jih je začel pobirati, zakaj naravnost oboževal je pobiranje in metanje in vedoč, da je za njegovo zdajšnje vzradoščenje zaslužen zgolj in nihče drug kot njegov kompleks, ki vsakič znova poskrbi za vsaj zadosten nabor predmetov za pobiranje po končnem obratu pralnega stroja, je začutil kako je njegova vest prižgala vžigalico in jo pristavila pod njegovo skodelico z zavestjo, saj je kompleksu obljubil, da bo perilo obešeno še preden bo oprano. Povesil je obraz in predmet, ki ga je že spravil na polovico svojega popotovanja na vrh pralnega stroja, z vso močjo zalučal v tla, da je naredilo *bwejommmmm* in *bleeuumm* in *damdamdam* in še nekaj predmetov je od nekod strmoglavilo proti kompalniškim tlom, smrti naproti. Zavzdihnil je, se ozrl po vseh predmetih, ki bi jih lahko pobral, potočil solzo in pričel iz bobna vleči obleke ter jih obešati. Mijavkal si je žalostno melodijo in si želel, da bi lahko zletel daleč proč, med slovenske pop pesmi in se tam razletel v ognjemetu strasti in pravilnega načina dojemanja sveta, medtem pa je obešal en kos oblačila za drugim, vse dokler jih ni zmanjkalo, nakar se je otepajoč roke obrnil na peti in sedaj pojoč veselo vižo pobral še preostale padle predmete. Ko je bilo vse to opravljeno, je odšel k ribniku in z odsevom v vodi udaril debato o večvrednosti okusa pomena in pomena okusa, nakar se je okoli njegovega života zavila vijugasta dimna čreva in mu s svojo

konico prebodla prsni koš, skozi nastalo luknjo pa izpustila seme križanca teme in melanholije, ki se je hipoma razraslo v obliko naslednjih črk: "N", "I" in "M", "E" in tako se je spomnil svojega kompleksa, ki je prej izgledal zelo razočaran, skoraj obupan nad njegovo pozabljivostjo in opazil, da ga ni nikjer v bližini, zato ga je pričel iskati.

Najprej je pogledal pod svojo posteljo, kjer je našel le prah, ki je in prah, ki še bo,
nato je preiskal svoj koš, poln sočutja, pa ga tudi tam ni bilo,
zazrl se je vase, v svoje srce, kjer je videl le škampe in sipe
tudi v barvah jeseni iskal je zaman in v gnezdru travniške cipe.

Oh, kakšna nesreča, draga vas domača, ni ga bilo niti tam, kar je pomenilo, da se mora z največjo gotovostjo nahajati v albumu njegovega predporodnega procesa preoblikovanja iz zarodka v človeka, saj je tam nastal skupaj z njim. Vse od njunega nastanka sta se ljubila in drug za drugega v stiski poskrbela kot se šika, kadar je nastopil trenutek duševnega nemiru in potrebe po samoti, pa sta vsaksebi odšla v svoj s preteklostjo in zakonitostmi odišavljen kotiček, kjer sta pretuhtala in premlela slabo hrano za misli in iz nje izluščila hranilne snovi, preostanek pa izpljunila v dlani karme; kompleks je odšel v album, on je odšel v otroštvo, nato pa sta se dobila v gostilni Pri Petru Klepcu, kjer sta zapila stare zamere in bodoče zablode, vendar pa je bil tokrat dragi človek preveč neučakan, da bi sploh pomislil na kaj takšnega kot je posedanje, štetje ovac ali gledanje televizije – torej čakanje – preden, da bi se odpravil nazdravljati ob pijansko mizo, na pijanske stole, zato je skočil kar naravnost v album in ob temeljitem pregledovanju kotičkov, robov, ploščatih površin in vakuuma zmeraj bolj začuden ugotavljal, da o njegovem kompleksu ni ne duha, ne sluha. Ne le, da se je čudil, v njem je rasel nemir in pričel se je spraševati, ali mu je kompleks mar pobegnil, ali se mu je izneveril, ga v tem trenutku vara z Esmeraldo, je bil človek do njega pregrob ali ni dovolj dober zanj, ne bi smel pogledati tiste breskvaste ritke, nemara sta se preveč odtujila, kaj pa če ne vidi prihodnosti z njim, je seks preslab, morda bi moral pospraviti perilo, *zakaj sem takšen bedak, zakaj zmeraj pozabim?* Ubožec je cepetal od razburjenja in ječal v blazino svoje postelje, da je postala cela premočena od solz in sline, ki je začela polzeti in sluzeti iz postelje in se oblikovati v smerokaz, ki je kazal le naprej, nikoli nazaj in izmučen od strašnih krčev zaradi izhlipavanja osamljenosti je čez nekaj časa, ko ga je iz zablodelega tuljenja v prazno predramil šolski zvonec, zagledal vabeče mikavno vodilo v obljubljeni lepši bodočnost ter se napotil proti poti v pot proti prihodnosti. Sledil je svoji solzni slini petsto dni in zavračal vso prijaznost ljudi, ki so mu ponujali najrazličnejše priboljške in pregrehe vredne užitke; enostavno je rekel: „Nonono.“ Čemu bi mu služil užitek, ko pa je na svetu toliko ničesar kar lahko zaužije brez nevarnosti, da bi postal nenasiten ali samogiben in posledično telesno ter duševno počasen, torej pomilovanja vredno bitje, ki je ljubko kakor pes na vozičku, ki ga potiska babica?

Ob cesti na tretjini puščave je pil dušo sonca in se napajal z bojaznijo pred bacili iz sirnatih možganov norih krav, ko je pred seboj zagledal senčno pojavo iz katere so puhteli opojni hlapi izvlečkov matičnih mlečkov iz cvetnega posladka. Pojava je v pozdrav zalo dvignila svojo kačjo ročico ter nasmejano začivkala kakor muca maca, se priklonila in spregovorila: "Jaz sem véliki Flod. Postavi mi vprašanje in dal ti bom odgovor." Človek ga je pogledal in rekel: "Povej mi, kam je izginil moj kompleks." Véliki Flod pa je odvrnil: "To ni bilo vprašanje, hepan," in izpuhtel. Takrat se je človek prijel za lase in jih pričel puliti z vnemo, s kakršno se depresiven človek izogiba početju česarkoli koristnega, sopihal in renčal je, ko je iz svoje lobanje neizprosno pulil šope las, ujet v agoniji izgubljene priložnosti najdbe najpomembnejšega gradnika svoje osebnosti ni videl dlje od minus štiriinšedemdesetih sekund v prihodnost in sprašujoč se zakaj se ni nikoli naučil razlikovati med trditvijo in vprašanjem ihtel in trosil okoli svoj nepošmrkan šmrkelj ter trgal in pulil, dokler niso vsi lasje, ki so še pred nedavnim krasili njegovo ubogo betico, sedaj žalostno, kakor padlo jesensko listje, raztreseni ležali okoli njega. Zaprl je oči, svoj obraz položil v dlani, končno šmrknil, zavzdihnil, si iz rok otesel s solzami in pestečim obupom prepojen žnoder ter se zazrl v ogledalo svojih nedavnih dejanj, ki mu je v obliki dlakavega kroga zrcalilo podobo njegove iz otroških dni pozabljene žoge, ki so ji nekega dne pognale dlake. V bistvu ji je najprej pognal puh, ki je bil tako blag in majhen, da ga ni opazil nihče, razen zelo drobnih smučarjev, ki so izkoristili enkratno priložnost spuščanja po obodu novonastalega gumijastega smučišča, polnega količkov z ravno pravšnjo upogljivostjo za brezskrbno vadbo slaloma, ki se je ob postopnem večanju naklona klanca spreminjala v čisto grozo in skupaj s slalomistom zletela iz žoge na tla. Tako je kaj kmalu ob žogi nastal kupček smučarjev, ki so čakajoč odrešitelja ležali eden preko drugega in ob prvi priložnosti vzpostavili očesni stik z mimoidočim človekom ter mu v en glas zaklicali: "Prosim, poberi nas!" Človek

je tako storil in bil je srečen, zato je od tedaj dalje vselej pobiral stvari, ki so ležale na tleh in jih včasih še pobožal, zelo drobni smučarji so z užitkom udeleževali svoje zemeljsko poslanstvo, okoli hiše so hopsale meglice, triglavski vulkan je bruhal blaženost, žogin puh pa je postajal tako zelo trd, da se je najdrobnejši in najdebelejši izmed smučarjev nekega dne hudo poškodoval, ko se je zaletel v eno izmed kocin. Zvil si je možgane in od sile doživel rektalni prolaps iz katerega mu je pričela uhajati zelo spolzka tekočina, ki se je izkazala za pravi božji dar, saj je delovala kot prvovrstni vosek za smuči. Njegova neprecenljiva sposobnost ga je povzdignila v hierarhiji kongregacije drobnih smučarjev, postal je zelo pomemben in zanj so zgradili prestol, ki je bil tako obrnjen, da je najdrobnejši, najdebelejši in po novem eden izmed najpomembnejših smučarjev med 'sedenjem' svojo kloakasto izboklino molil navzgor in v zameno za čarovniško besedo iz nje iztisnil nekaj najimenitnejšega spolzkega voska, tako da si je vsakdo, ki je zaprosil, lahko namazal svoje smuči in zdrvel po klancu hitreje kot kadarkoli. Vosek je postajal zmeraj bolj spolzek in drveli in padali so zmeraj hitreje in nekega jutra je človek zraven žoge zagledal luknjo s premerom drobnega smučarja, zamižal je na eno oko in z drugim pogledal vanjo ter na drugi strani sveta uzrl palčke, ki so s strašno hitrostjo smučali po strunah veselja proti soncu, potočil je sladko-kislo solzo, saj je vedel, da se ne bodo nikdar vrnili in namesto, da bi pobral njih, je tokrat pobral žogo ter si jo pričel ogledovati. Potežkal jo je. Postala je bolj možata in težja in bolj podobna žogi za ragbi. Obračal jo je in sukal po rokah, dokler ga ni iznenada zabodla v prst in zatulil je kot goneča se mačka, z drugo roko pa je dvignil prst prve roke pred obraz in prvič v življenju zagledal kapljico krvi. *To sem jaz*, si je mislil in očarano gledal, kako se je kapljica večala, kako je naposled padla na žogico marogico, se vanjo vpila in s tem vanjo zasadila seme življenja, ki je iz žoge pognalo v obliki tačk, očk, stožčastega smrčka, kožuščka, brčic, ter izostritve in dokončne preobrazbe kocin v bodice, notranjost žoge pa je nenadna preobrazba spremenila v nekaj čudežnega, nekaj živega. Žoga ni bila več žoga, temveč jež, ki je v trenutku, ko je ugotovil, da zna hoditi, odbrzel v smer iz katere je pridišalo po nebeškem sadovnjaku polnem popolno zrelih hrušk in jabolk in s tem je pustil človeka še bolj samega, kot je že tako ali tako bil in tudi za ježa je človek vedel, da ga nikoli več ne bo nazaj, zato je bil čisto iz sebe, ko ga je na obzorju, vidnem iz tretjine puščave, cel obupan, na tla potolčen, ubog, prevaran in neizobražen, zagledal galopirati njemu naproti.

Kako je to sploh mogoče? mu je vzklikal del možganov in v resonanci s preostalim delom, ki je v praznovanju povratka ježa vlekel veselo harmoniko, nastale impulze pretvoril v krčenje mišic lastnikove roke, da je zaradi divjega mahanja odpihnilo vse dlake in nemara bi odpihnilo še ježa, če bi bil regratova lučka. Človek je po vsem životu spet začutil upanje; nekaj, česar ni občutil še nikoli. Oči so se mu zasvetile v angelski bleščavi, ko je zrl v daljo, onstran preprek smrtnikov, v veselje snemajočo kamero, ki je ravnokar predvajala oddajo Svetovni jež iz preteklosti 2. Iz daljave se je videlo, kot da je večji od slona, ko je prišel bližje, pa je postalo razvidno, da je samo malo večji od konja. Po bodicah je imel nabodene raznovrstne predmete in vsi, razen sadja so bili rdeče barve. Plen in spominki iz popotovanj. Z resnobnim obrazom je ponižno prikorakal do človeka, se z njim previdno prevohal in mu, ko je ugotovil, da je to res on, rekel: "Pogledati, kaj mi je narediti bog stolov, ko sem ga obiskati na Kisububuju," in s posnosno dvignjenim smrčkom mu je s prstom pokazal na vrh svojega hrbta, kjer je bilo nekaj, kar je bilo videti kot iz ene same bodice spleten stol na vzmeti.

"Dobro, da si se vrnil s sedlom," mu je rekel človek.

"Molčati. Gugati na njem lahko nadzorovati z mislimi, nič več potiskati z nogami, to biti sedaj *passé*. Posebno moč dati gospod bog stolov, za zmerom hvaležen biti, zmoliti in zahvaliti vsak dan, razen ko jesti slive," in ponudil je človeku svoj stol rekoč: "Vedeti, da si izgubiti svoj kompleks. Vendar moj smrček vohati, kam iti, vohati in vohati in vohati, dokler ne izvohati!" Človek je pogledal ježu v oči in v njih videl popolno iskrenost, kar je sicer nemogoče, kljub temu, da se je to zares zgodilo, nakar ga je osedlal in vzkliknil: "Vodi naju naj tvoj nos, kakor nos tvoj vodi vonj po izginulem naj in raje pusti luči, da zaleti se vate, kakor da sence loviš, ti mali drekecpekec! V dir!!" Pognala sta se v divje norenje, iz odprtih ust sta jima plapolala jezika kot zastave ponosnih narodov in besneče sta kakor kakšna peklenska psa dvigovala prah iz tal in temperaturo zraka, katerega sta od gole sile spreminjala v plazmo, tako da je za njima ostajala žareča pot lave, ki se je sčasoma seveda ohladila in strdila in tako je nastala prva cesta, katere prvi popotnik je bil zelenkasti veliki vrtni polž *Felix* ali *Helix pomatia – Felicio emeraldo*.

Ko sta takole zmeraj počasneje jezdila skozi pustinjo, se je dan skoraj neopazno spremenil v večer in večer naposled v noč, ki je bila brez vsakršnega hladu ali toplote in človeku, ki je brez misli zrl skozi mrežne oblakov v roje zvezd, je nenadoma zakrulilo v želodcu.

"Ti biti lačen? Poskrbeti zate! Iz sadovnjaka sem prinesli dobro sadje," je brž rekel jež in mu pomolil bodico s hruškami, jabolki in grozdem.

"Oooh, kako prijazno od tebe, vendar ne smem. Sem na dieti."

"Ne," mu je ostro odvrnil jež in mu v usta potisnil hruško: "nisi."

Človeku je preostalo le, da sprejme sadež in skupaj z njim pogoltne svoj zarek in tako je tudi storil, saj bi sicer prekršil pravilo veselja, ki se glasi: *'Kadar nimaš druge možnosti, izberi prvo'*. Pograbil je hruško, jo snel iz bodice in po treh trenutkih obotavljanja zagrizel v sadež, ki je bil tako slasten, da se je njegov jezik od naslade razjokal in s tem oskrbel lastnikovo telo s soljo, ki mu je je kljub temu, da je bilo že nekaj dni zelo slano vreme, primanjkovalo, saj je bil brez slanika in na splošno brez vsega materialnega, po novem celo brez dlak, imel pa je prijatelja in to je najpomembneje v življenju; saj če si sam, si grd in neumen. Mljaskal je torej svojo hruško slastno, jež je še naprej stopal po peščenih tleh in vse je bilo lepo in prav, dokler ni veter ježevim tipalkam pripihal vesti o nečem zlovesčem, v zraku kuhajočem. Opozoril je človeka:

"Zaznati nešto maligno."

"Što je ovo?"

"Nešto jako neobuzdano."

In sedaj je tudi človek, še neobrisan okoli ust, po vsem telesu zaznal tisto, kar je vznemirilo ježa. Pozorno, z roko v sončni ščit postavljeno, se je ozrl naokoli in stol, na katerem je sedel, se je vznemirjeno stresel skupaj s človekom, ko je iz vrha bližnjega hriba zaslišal demonski krik, nakar je na vrhu hriba zagledal še ogenj. "Povzpniiva se," je navdušeno rekel človek, ki ga je kakor vsakega normalnega človeka pritegnilo nenormalno, jež pa je prestrašeno rekel: "Oh, raje se izmakniti, tam biti čuden tič, oziroma tička," saj je takoj, ko je zaslišal krik, prepoznal glas pocesnice Zapestnice, ki ji je ostal dolžan še od zadnjič.

"Kako veš?"

"Prepoznati njen krik, tička večkrat obiskati naš sadovnjak, tička ne biti najbolj pri sebi," in z obglavnimi bodicami je dvakrat zaokrožil, v smislu 'she loco'.

"Poglej, dragi jež, gor pojdem s teboj ali brez tebe. Vedi, da si mi obljubil pomagati pri iskanju kompleksa, tako me lahko počakaš ob vznožju hriba, ako nočeš priti z menoj."

„Prav si bodi, bodem ostati tukaj in čuvati najino skrinjico. Vzeti veliko dobre volje za po poti in,“ segel je v svojo mošnjo ter iz nje potegnil rdeče rokavice: „dati to tički, ko jo videti. Reči, da to od Korenjak23.“

Človek je vzel rokavice in si jih nataknil na dlani, nato pa je opazil, da so ob robovih privihane kakor kondom in jih zgolj iz radovednosti – do kod bodo segle - pričel z obema rokama simultano odvijati. Segle so do komolcev. Ponovno je zaslišal krik iz višav, zato se je urno odpravil po hribu navzgor in se, ubožec, neprestano spotikal ob korenine, ki jih je bilo toliko, kot mozoljev na mojem obrazu. V gozdu so ga obletavali netopirji, krokarji so preglasno oponašali vrane, iz vseh strani so vanj zijali v mrak oviti obupani obrazi dreves in soj lune in zvezd je z zadnjimi močmi komaj prodiral do tal, vendar ga je skozi temačno brozgo strahot in ovir gnala domnevno neustavljiva volja, saj se mu je dozdevalo, da je v kriku pocesnice Zapestnice prepoznal paritveni klic, ki je bil namenjen le njemu in odziv na dražljaj te vrste je nekaj, za kar je vredno biti živ in česar ni vredno nadzirati, zatorej se je prepustil gonu, ki ga je ob mnogih neobčutenih telesnih mukah povsem avtomatsko vodil proti vrhu hriba. Njegov um je taval v črnini preteklosti, od koder je delal salte v prihodnost z Zapestnico, od tam je zbežal nazaj v sedanjost, se za trenutek ustavil, nato pa je se je vrnil v preteklost, od koder je še šestkrat ponovil pravkar opisani krožni ris, nakar se je zavedel, da je na vrhu hriba, nedaleč od kresnega ognja, da ni več v gozdu in da se pred njim med z mesečino osvetljenimi vrtnicami premika nekaj s precejšnjo mero disharmonije. Z igro svetlobe in senc naslikano bitje se je valjalo po tleh, sonožno skakalo v daljavo in na splošno delalo gibe, ki so bili na videz brez pomena, hkrati pa je mrmralo in vzklikalo ogorčenja in gnusa polne izreke. Človek je brž uvidel, da je s tem bitjem nekaj hudo narobe in začutil je, da mu mora pomagati, zato je stopil bliže in zaklical v pozdrav: „Ola, amiga, ¿cómo estás?“ Zapestnica se je ustavila sredi giba, obrnila svoj lep in nesimetričen obraz proti človeku in kot da bi bila v krču, s skoraj prosečimi in na široko odprtimi očmi rekla: „Moram... Dati... Ven...“

„Kaj vendar? In iz kod?“ je vprašal človek, ki mu ni bilo niti najmanj jasno o čem govori.

„Svojo neumnost... Izbiti... Iz glave...“

V tistem je opazil, da Zapestnica v rokah drži kladivo in dleto, s katerim si je poprej iz glave izbijala

neumnosti, kakor jim je pravila, nato pa mu je pogled ušel k njenim bajnim dojkam, od koder ga je hitro umaknil k tlom, kjer je zagledal vse polno usodno privlačnih lastnosti in spominov in primilo ga je, da bi jih pobral, vendar se je zadržal in jo vprašal: „So tele na tleh ležeče entitete tvoje?“

„Ja... Smrdijo... Sram... Hudič...“ Dleto je prislonila na teme in dvignila kladivo.

Človek je pohitel: „Oh, nikar ne govori tako o teh čudovitostih, še sanja se ti ne, kako zelo me privlačijo in z zadnjimi silami se zadržujem, da ne pobrem vseh po vrsti. Le kako ti lahko smrdijo?“ S svojimi v rdeče rokavice oblečenimi dlanmi je pobral eno izmed njih in jo postavil pod nos Zapestnice: „Povonjaj vendar to prostaštvo, ali ne čutiš, kako močno si želi naseliti se vate? Spodila si ga iz lastnega doma, da sedaj veka kakor lazar. Vdihni njegovo hrepenenje!“

Pocestnica Zapestnica je povonjala svoje nekdanje prostaštvo in presenečena ugotovila, da ima človek prav – začutila je vzajemno pripadnost svoje bivše, na silo izgnane lastnosti in v trenutku je izraz na njenem obrazu prešel val sprostitev, ki je nadaljeval svojo pot po vratu, životu in njenih rokah, nogah, prstih, dlakah, zraku, ki se je dotikal, žuželkah, ki so se dotikale zraka, cvetnem prahu, ki so ga prenašale žuželke, dednem zapisu rastlin, ki jih je spočel preneseni cvetni prah in po vseh ostalih členih verige dotikov, ki so sledili in šli v vse smeri - v bistvu se je sprostilo celotno vesolje, vendar je to občutila le pocestnica Zapestnica. Zaprtih oči in s popolnoma sproščenim telesom je lebdela nad tlemi, kakor da je zamrznjena v času in človek jo je pogledal postrani kot žival. *Nič*, si je mislil, *grem pobrati njene zadeve, sedaj jih bo hotela nazaj*. Snel si je rdeče rokavice in vanje spravil vse poprej na tleh ležeče izdolbene dele, ki jih Zapestnica ni marala hraniti v sebi, nato pa ji je napolnjene rokavice nadel na roke in ji zašepetal na uho, ko je še zmeraj mižala: „To ti pošilja Korenjak²³,“ s čimer jo je predramil iz tistega, v čemer se je trenutek pred tem nahajala njena zavest. Ob spremljavi prasketanja dogorevajočega kresa in zamolklega oglašanja nočnega gozda je opazoval počasi prebujajočo se Zapestnico in zazdelo se mu je, da ni še nikdar videl popolnejšega bitja – ko pa je njeni podobi dodal še vse, kar je o njej zvedel med pobiranjem, je hipno zaznavo pretvoril v dokončno prepričanje, da je pred njim v resnici popolno bitje, zato jo je poljubil v slovo, zavihtel kamen nadse in ga z vso silo treščil po njeni glavi. *Popolna lepota mora umreti* je zamrmral sam pri sebi in se odpravil s hriba.

II

Vračal se je po isti poti, ki jo je prej opravil do sedaj pokojne počestnice Zapestnice in medtem razmišljal o robustnosti zobnikov, ki v uri drgnejo eden ob drugega, o tolkalcih in detljih, ki ženejo zobnike, o zlatih paličicah, vzmeteh in navojih in na prste je štel trenutke, ki so pretekli od tika do toka, tako da mu je v mislih zraslo neskončno prstov, ki so bili na srečo prozorni, saj bi sicer zapolnili celoten prostor, nakar se je spomnil, kako si je kakor Amelie nekoč na prste natikal neznansko slastne gozdne jagode iz zmeraj pomladnega gozda, kjer so med koreninami dreves stanovali škratje in sklenil je, da jih gre nabrati polno pest, ko se vrne iz potovanja. Ko je prispel pred ježa je moral z roko razkaditi podobe svojih sanjarjenj da so se skrojile nazaj v svet, ki ga je obdajal. Spregovoril je:

„Vrnil sem se.“

„Si vrniti tički rokavički?“

„Da.“

„Si ji povedati od koga?“

„Da.“

„In ti uživati ko tička zapeti?“

„Oh, nič ni zapela.“

Jež je nejeverno pogledal človeka, saj je vedel, da se tička ob poedinjenju s poprej odtujenimi stvarmi vsakič zahvali s svojim žgolečim petjem, ki je krasnejše od plaže brez smeti in bolj žalostno od vile Samotarke, zato ga je vprašal: „Kaj se vndê tam na hribu dogoditi? Biti tička brez cokel?“

Človek je zavzdihnil in odvrnil: „Ubil sem jo, ker je bila lepša od vsega. Sedaj so vse druge reči za odtonek lepše,“ zagledal se je v ježa in dodal: „ti pa za cel odtonek in sedem dvaindvajsetin.“

„Ohjoj, ti biti strašen, strašen bedak! Brž se morati vrniti nazaj in tičko pomazati z mazivom,“ na dan je povlekel njuno črnopikčasto rdečkasto skrinjico, človek pa ga je kljub temu, da se mu je začelo dozdevati, da je na hribu morebiti zakrivil ravno dejanje – da ga je jež nemara zaradi tega domnevnega ukrivljanja obtožil bedaštva – le začudeno gledal, „na srečo imeti flaško v najini skrinjici kolačnici.“ Iz skrinje je izbrskal *Sang Losjon*. O izvoru in moči prastarega mazila je bilo skovanih in pripovedovnih mnogo zgodb, kakor velja za vse resnične stvari, pa je bila resnična samo ena – tista, ki presahlega človeka napoji s podobami, ki ga ubranijo povešenih okončin in seznanijo z izvorom losjona in nenazadnje tudi samega sebe. Gre pa takole: nekega daljnega dne je v veselje vstopilo bitje, ki se je naselilo onstran druge strani prehodnega obdobja potovanja med resnico in lažjo in s svojim prihodom naznanilo sintezo tedaj še neobstoječe volje do življenja, z delci duše veselja, ki so bili doslej neločljivi od svojih antidelcev, zaradi česar je bilo odpovedano vso nadaljnje delo, širom veselja se je pričel praznik pričakovanja in vsak je užival prvo globalno megasiesto, ki je trajala predolgo; tako dolgo, da so se vsi povrnili v tisto, kar so nekoč bili, še preden se je sinteza sploh pričela, tako, da sta v trenutku njenega pričetka bila živa zgolj dva organizma – bitje iz druge strani veselja in veselje samo, in izključna živost le njiju in nikogar drugega je bil nujen pogoj za uspeh procesa, ki naj bi združil še nenastalo s še nerazcepljenim. Vsak odtonek igre združevanja in cepljenja je sovpadal s tonom dane oblike nastajanja *novega* in vsi smerokazi, vsak kompas in vsi prsti so kazali proti sredini, h končnemu cilju, ki ga je veselje skupaj z bitjem hotelo izmesiti v resničnost in usoda, ki je veselje do takrat le opazovala, je v tem ciklu prvič posegla v njegovo kolesje; nestrpno je primila za ročico in jo pričela vrteti z vso stilo, saj ji je bilo dovolj čakanja in od sprostitve ob izpustitvi nabirajočega se tlaka neučakanosti se je hihitala kot kakšen starček, ki pozna skrivnost življenja, takrat pa ji je iz notranjega žepa plašča ušel njen velikanski netopir z raztrganim desnim krilom in v paniki se se pognala za njim, ročica pa se je še zmeraj vrtela in čez dobrih nekaj sekund se je sedem delcev veselja odcepilo od svojih antidelcev, kar je v bitju iz druge strani veselja prebudilo tisto, kar danes v sebi nosi prav vsako živo bitje – voljo do življenja, ta pa se je razkrojila, poiskala osamosvojene delce in se z njimi spojila. Iz vsakega spoja se je tvoril drugačen predmet z neverjetno fensi močmi in eden izmed njih je bil med drugim tudi sveti losjon, ki ga je jež po skrivnih poteh uspel ukrasti velikanu, ki se je skrival v trdnjavi v njegovem dednem zapisu. Posebna moč losjona, torej, je bila ponovna oživitev tistega, kar je ovenelo, propadlo, ali izginilo, vendar pa ni bilo dovolj zgolj si pomazati prste z njim in ga nanesti na kožo, oh ne, ne. To je zmogel le izbranec, junak, ki v

vesolju mu ni para, posvečenec, tisti, z znamenitim jeklenim penisom, katerega Trije Sveti Izlivi so imeli velik vpliv na potek določenih življenj. Prvega je poklonil svoji izbranki, ki ga je s svojimi spretnimi ročicami izoblikovala v otroka, drugega je bil primoran razdati med Afričane, saj so bili zares lačni, tretjega pa je obdržal zase in se kasneje, v svoji pozni zrelosti odločil, kaj bo z njim storil in še včeraj je bila njegova operacija s tretjim izlivom neizrečena skrivnost, ki jo je junak odnesel s seboj v grob, iz koder pa jo je jež jeseni, ko je na pokopališču v Grčiji brskal za hrano, po naključju izkopal in z njenim razodetjem spoznal pretresljivo resnico, da je namreč njegov človek, torej glavni junak te zgodbe v resnici otrok moža z jeklenim penisom, torej nosilec skrivne moči izlivanja in svete sposobnosti maziljenja. Takrat je jež začutil dolžnost, da človeka spozna z njegovim resničnim izvorom in tako v njem prebudi dormantno silo.

Jež je človeku podal mazilo in rekel, naj ga poduha. „Ali te vonj na kaj spominjati?“

Pridržal ga je pod nosom in odgovoril: „Spominja me na božič.“

„Nič čudnega to biti,“ je odgovoril jež, „takrat ti biti spočet. Tvoj oče imeti jeklen čurak in tvoja mati imeti spretne ročice. Ona te narediti z njegovim izlivom. Ti biti poslednje darilo Božička, ki ga dobiti vesolje.“

Človeku je na enkrat postalo vse jasno in vzkliknil je: „Aha! Zato je torej moj penis zmeraj trd kot kamenkost! Ne razumem pa, kakšno vlogo igrajo materine spretne ročice.“

Jež se je namuznil in odvrnil: „Tvoja mati imeti posebno moč da potisniti neživo in iz tega narediti živo. To posebno moč ona prenesti v tebe. Ti sedaj imeti. To posebno moč.“

Človek se je zazrl v svoje dlani in rekel: „Super. Kaj pa zdaj?“

„Sedaj midva iti na grič in oživiti tičko. Ona vedeti, kam iti tvoj kompleks. To tebi jaz prej pozabiti povedati.“

Ob misli na izgubljen kompleks se je v človekovo srce spustila otožnost, oči so mu zapadle in kljub družbi ježa je začutil kako osamljen je brez svojega ljubega. Jež je to opazil in ga potrepljal po penisu ter mu z bodrečim glasom rekel: „Oh, človek, midva vendar najti tvoj kompleks. Ne more biti blizu. Nekoč ga najti.“

Prav ima, si je mislil, iskal ga bom, dokler ga ne bom našel.

Pospravila sta mazilo, se odpravila na pot in kaj kmalu prispela k pocestnici z zelo odprto glavo.

„Uf, tička izgledati skoraj razsvetljeno. Malo ji manjkati do transcendence.“ je opozoril jež, ko je videl v kakšnem stanju jo je pustil človek. „To ti narediti?“

Človek je skromno odvrnil: „Sem zgolj sila usode. V resnici nisem naredil ničesar.“

Jež ga je občudujoč pogledal in pomislil, da bi jo morebiti lahko kar sedaj povprašala o tem, kje se nahaja človekov kompleks. *Škoditi ne morati.*

Obrnil se je k pocestnici Zapestnici, jo povonjal s smrčkom in vprašal: „Povedati nama vendar - kje biti človekov kompleks?“ Človeku se je ježeva sposobnost govora z mrtvimi bitji zazdela precej izjemna, pomislil je, da se je tega najbrž naučil na enem izmed njegovih popotovanj in skupaj z ježem je pozorno poslušal kakšen bo Zapestničin odziv, vendar ga po treh urah čakanja še zmeraj ni bilo, zato je jež razglasil: „Tička zgledati mrtvo. S tem se ne morati pogovarjati. Ti jo morati oživiti.“

„Aah, torej se ne znaš pogovarjati z mrtvimi.“

„Seveda ne znati. To ne znati nihče. Sedaj pa si zavihati rokave.“ Človek si je zavihal rokave, jež pa je segel po flaški z mazilom in odstranil njen plutovinast zamašek. „Pomočiti vsak prst desne roke v mazivo in zaželeto lepo željo za vsak prst.“ Človek je ubogal in nameraval potisniti kazalec v flaško, vendar je ugotovil, da zaradi prevelikega premera sredinskega členka ne more doseči losjona. Za vsak primer je poskusil še z mezincem, ampak tudi z njim ni šlo.

„Ojej, izgleda, da imam predebele prste, jež. *Quid nunc?*“

„*Stercus accidit*ti, nič skrbeti, za takšne primerke jaz imeti s seboj šilček.“

„Kaj pa nama bode šilček!“

„Šilček jaz uporabljati za koničiti in tanjšati svoje bodice. Ti ga lahko uporabiti za svoje prste.“

„Oh, kako si iznajdljiv, jež! Podaj mi že ta šilček!“ je ves navdušen vzkliknil človek, ki ga je ježeva domislica rešila iz breizhodnosti položaja, ki mu sam nikakor ne bi bil brkata sinica. Jež je vtaknil nos v svojo torbico in z natančnim in bliskovitim vdihom v svoj nos zajel šilček ter ga izpihnil naravnost v naročje človeka, ki je je ujel kakor kakšen bejzbolski igralec, nato pa je z njim, osredotočen na ohranitev nepretrganosti ošilkov vsakega prsta, ošilil vse prste svoje desnice. Ošilke je shranil v prsni žep,

da bi si jih po končanem maziljenju lahko povil okoli prstov, nato pa je ponovno poskusil s potiskanjem prstov v flaško in *voila!* tokrat mu je uspelo vanjo potisniti vse hkrati in na enkrat si je petkrat zaželel, da bi mu svoj kompleks uspelo najti kar se da hitro. V tistem je ugotovil, da nosi v svojem umu kvintet glasov, s katerimi si je odslej zmeraj, kadar je bil otožen, zapel kakšno ljudsko pesem. (mogoče bi lahko to uporabil naslednjič, ko bo otožen. Najprej sem napisal 'bom' :c)

„Sedaj pomiliti prste med seboj, dokler ne začutiti da koža dihati in biti prenovljena.“ Pomulil je prste in začutil, kako dihaajo. „Sedaj prisloniti svoje prste na tičkino magično svetilko in podrajsati. Predstavljati si da, božati krtino.“

„Kako veš, da rad božam krtine?“ je izstrelil človek.

„Že na daleč zavonjati takšne kot biti ti.“

„Ali res? Ampak... kako?“

Jež se je nasmehnil in dejal: „Ker jaz v resnici biti krt z bodicami!“

Človek je v šoku izjavil: „Oooh! Aaaaah! Prepričan sem bil, da si jež! S tem tvojim ljubkim noskom...“

Krt je zaprl oči in dajal videz, kot da nekaj premleva. Naposled je odvrnil človeku: „Vsi zmeraj misliti tako, ker ne videti s srcem.“

„Oooh, nikar, prijatelj, nikar.“ Skušal se je domisliti kako bi krtu olajšal težo, ki je legla na njegovo dušico in naposled z njegovim tonom rekel: „Jaz bi te rad videti s srcem, če mi ti to dovoliti.“ Tlesknil je s prsti, vanj usmeril svoja kazalca (naj vas spomnim na roko z ošiljenimi prsti), pomežiknil ter dodal: „Posvetiva se raje oživljanju popolnosti.“

Krtu so se ob človekovi izjavi zasvetile oči, kotički ustnic so se mu rahlo navihali in dejal je: „Séveda. Kar nadaljevati z drajsanjem.“ Človek se je polotil opravila in krt se je ob pogledu na njegovo početje v dobro mero razvnel in s širše razprtimi očmi opazoval storitvenost brezkompleksnega bitja, ki mu je postajalo rahlo nerodno, brez da bi vedelo zakaj.

„Ali si prepričan, da izbrana metoda deluje? Njen magični predel za maziljenje postaja zmeraj bolj vlažen. Oh krt, strah me je, da pušča!“

Krt je že imel ročico v svojem intimnem žepu in odločno je velel človeku: „Nikar obotavljati. Samo pomazati do kraja. Imeti to.“ In res, že čez nekaj trenutkov se je glava pocestnice Zapestnice pričela spravljati skupaj, kot nekakšen hiter posnetek razpiranja cveta, prevrten nazaj in iz njenih lepih ust se je izvilo še lepše stokanje. *To mora biti pesem, o kateri je govoril jež! Mislim...* Krt! je pomislil človek in še bolj zagnano drajsal - kot bi rekli korošci - *'grta pa dóuta'*, dokler ni njena s pesmijo ponovnega prebujenja prežeta zaceljena popolnost obsijala nočnega hriba z bleščavo tisočih kresnic in za trenutek zaslepila vse prisotne.

„Ojj, ne! Nisem še končati!“ se je razburil krt in nejevoljno potegnil ročico iz žepa. „Predober ti biti v tem. Videti se, da biti potomec od izbranke od Božička.“

„Žal mi je.“

Obrnila sta se k Zapestnici, ki je ravnokar zazehala in se pretegnila.

„Sedaj ti biti živa, ker človek te narediti da ti spet živa biti. Vrniti nama uslog in povedati, kje biti človekov kompleks, *prosim*.“ Pokimal je človeku, ki je bil ravnokar zaposlen z ovijanjem ošilkov nazaj na prste in mu s tem dal vedeti, da zna biti vljuden, ko se pojavi potreba za to. Pocestnica Zapestnica je kot kužek stresla svojo zaceljeno glavo in se, kot da ne bi bila čisto pri sebi, začela čisto razvratno vlačiti in valjati po tleh. Človeku je bilo videti, kot da je nadaljevala z izvajanjem obreda, ki ga je poprej prekinil, krt pa je brž prepoznal sporočilo esence njenega izraznega vlačjenja po tleh in ga prevedel za svojega pajdaša: „Nama povedati, da ona ne vedeti kje tvoj kompleks biti, ampak na srečo vedeti njena prijateljica!“

„Ooh, ali res? Kdo pa je njena prijateljica in kje jo lahko najdeva?“

Krt je zaplesal v ritmu njenega vlačjenja, pocestnica Zapestnica pa je naredila tako strašansko perverzno kretnjo, da je človek otrpel z odprtimi usti samo zija in jež je prevedel: „Morati oditi do samokolniške postaje Upanje in počakati na samokolnika 47. On naju peljati do v Razočaranje, tam stanovati prijateljica tičke, prostitutka Plavutka.“

„Oh radost življenja, kako se veselim! Že celo poletje se nisem vozil s samokolnico, komaj čakam na živo televizijo.“ Tako je človek pravil opazovanju okolice iz samokolnice.

„Počakaj!“ je vzkliknila pocestnica Zapestnica ter pokazala rokavice na svojih rokah. „Ne vem,

kaj mi je bilo prej. Hvala, da si mi vrnil slabe lastnosti, iz nekega čudnega razloga sem se jih hotela znebiti.“

„Storil sem tisto, kar sem moral. Sicer pa – kako ti je ime?“

„Zapestnica, pa tebi?“

„Ne vem.“

„Nasvidenje Ne vem!“

„Zbogom, Zapestnica!“

“Zakaj že odhajaš?”

“Predolgo se že obotavljam. Postaral sem se.”

“Vem, kako te pomladiti.”

“Kako?”

“Naredi pet korakov v levo.”

Ne vem je storil, kakor mu je velela pocestnica Zapestnica.

“Sedaj se obrni v desno in naredi tri korake.”

Ubogal je.

“Sedaj si mi bližje, ampak ne dovolj. Naredi tri še korake v desno.”

Bočno se je pomaknil za tri korake v desno.

“Bravo. Dobro ti gre. Premakni se za deset korakov naprej.”

Po končanem korakanju je videl, da Zapestnica stoji le dva koraka proč od njega in obrnil se je proti njej, v desno, ter samodejno opravil še dva preostala koraka. Krt z bodicami ju je opazoval in v sebi čutil ponos, bog ve zakaj.

“Sedaj sva čisto blizu eden drugemu, dovoli, da ti vdihnem mladost.”

Prislonila je ustne na njegovo glavo in pričela pihati in človek je čutil, kako ga polni in hkrati prazni in kako se nekaj bliža in bliža in v trenutku, ko je prišlo, je hkrati tudi odšlo.

“Sedaj odidi od mene simetrično glede na prej opravljeno pot do mene.”

Pomlajen in brez besed je še poslednjič ubogal njen ukaz.

Prispel je svojega vodnika in sédel na darilo boga stolov in pocestnica Zapestnica je iz svojega nedrja potegnila robček in z njim mahala ter si brisala posledice hlipanja, dokler nista krt z bodicami in človek, ki iz misli ni uspel izgnati popolnosti tistega, kar je zapustil pred zmeraj več trenutki, izginila za obzorjem.

III

„... in potem se mi njoki razkuhati....“ je ujel človek, ki je premleval zakaj se zmeraj manj razume in jež je nadaljeval: „in ugotoviti, da dobiti pire.“

“Bravo.” mu je čestital človek, tedaj pa je krt opazil, da sta pravkar prispela do samokolniške postaje Upanje, ki ni premogla klopi, ne strehe - če krt ne bi vedel, da se na samokolnika čaka natanko tam, bi postaje ne bilo mogoče ločiti od česarkoli drugega, kar stoji ali pa ne stoji ob cesti ali kje drugje. Krt je prepoznal navedeno mesto zgolj zaradi tega, ker se je tam, ko je postaja še stala in imela klop, streho in svojo oznako, nekoč razplajal in s tedaj izpuščenimi ljubezenskimi klici, ki so se ujeli v večno odmevanje po dolini, zaznamoval ta kraj, tako da se je med bitji, ki so naseljevala dolino razširila vest od jagi babi, ki išče svoje perle in ob tem strašno tarna in te nadleguje s hripavim pripovedovanjem nesmiselnih zgodbic, če ji stopiš na pot, vendar on ni niti pomislil na kaj podobnega, saj je v klicih takoj prepoznal v večnost ujeto manifestacijo lastne ljubezni iz minulih dni, ki pa se mu je sedaj zdela nekako okamenela. Ustavila sta se in se ozirala naokoli in ni preteklo niti deset sekund, ko sta zaslišala hupo, ki je naznanjala prihod samokolnika 47. Izza griča se je pojavil velikan z ogromnimi mišicami, napihnjem in trdim trebuhom, na glavi je nosil slamnik, ki mu je senčil njegove s sončnimi očali zaščitene jezne in razočarane oči in hitro žvečoč masivni žvečilni gumi je pripotiskal svojo gromozansko samokolnico do krta z bodicami in človeka, ki sta mu segala nekje do gležnja, na tla položil svojo dlan in mrko rekel: “Vstopita zdaj ali nikoli.”

Pajdaša sta se spogledala, saj nista vedela, kako naj vstopita v njegovo roko, nato pa je krt zagledal zlato kljuko na njegovem palcu in pokazal nanjo ter po tihem povedal, da vsak velikan, ki vozi samokolnico, v svoji iniciaciji v samokolništvo priseže, da bo mrk in da ne bo ustavljal na prepovedanih mestih ter odpiral vrat na spornih točkah, nakar mu varilec na njegov palec kot simbol zaprisege privari kljuko iz žlahtne kovine, ki odpira vrata do njegove notranjosti, v kateri se lahko izgubi vsak, ki preveč verjame v ovinke, zato je pomembno, da se vkrcan popotnik trudi oditi proti izhodu, ki je vhod v notranjost samokolnice, čim bolj naravnost. Človek je prikimal in potegnil za kljuko, odprl vrata in zlezel v palec, krt pa mu je sledil. Pred njima se je raztezal svetel tunel z zrcalnimi stenami, ki so dajale vtis brezmejnosti prostora in človeku se je ob pogledu v navidezno praznino pričelo vrtoglaviti, ko ju je velikan dvignil, pa je malce bruhnul. Krt mu je rekel: “Če ti bruhniti, nič hudega biti. Velikanovo telo vsrkati tvoj bruh in uporabiti za življenje.”

Človek je pokimal in se odkašljal ter obrisal okoli ust. “Kako si vedel, kaj predstavlja tista kljuka, če sprva nisi razbral pomena velikanovega poziva?”

“Včasih morati pobrskati po spletu okoliščin.”

“Ne zanimajo me tvoji izgovori.”

“Ampak človek, v kraljevem krilu biti žezlo. Žezlo imeti, da vladati razumu.”

“Razum vlada dojemanju.”

“Dojemanju vladati misel.”

“Mislim, da veš, da moraš delati, kar hočeš.”

“Jaz hoteti izvohati tvoj kompleks.”

“Sedaj razumem, hvala.”

Njun pogovor je nekako vplival na tunel z zrcali, da ju je posrkal skozi sebe in izpljunil na drugi strani, med preostale potnike.

“Dobro, da ne verjeti preveč v ovinke.”

“Dobro.” je povzel človek in v starko nenamerno špuknul delček bruha, da je zavreščala.

Samokolnica je bila kot nekakšen kolosej. Bitja so bila posedena po obročih in človek, ki se je ozrl po potnikih, je takoj opazil, da če bi streljali z očmi, bi vsak ostal nepoškodovan. S krtom sta odšla do zadnjih sedežev, ki jih je bilo okoli tisoč, saj sta vedela, da sta dovolj dobra, da smeta sesti na njih in tako sta tudi storila; zavzela sta drugi in četrti sedež. Samokolnik je naznanil: “Odrivamo!” in pričel potiskati samokolnico. Pogledal je v vzvratno ogledalo, v njej videl nasproti tečočo, mahajočo ženico, pogledal proč in izginil za ovinkom.

Krt z bodicami se je pomanjšal na velikost običajnega krta in zlezel v svoj klobuk, voščil človeku

lahko noč in mu rekel, naj *biti skos na preži za njegovim kompleksom*, človek pa se je udobno nameščen naslonil na dlaní blizu zapestij in pričel zreti skozi nekakšen periskop v zunanjo resničnost, v svet ljudi, virusov in komarjev, ki je bil ravno dovolj osvetljen, da je na pločniku ob poti, po kateri je samokolnik srčno porival svoje vozilo, jasno izrisoval podobo pompozne gospe v rumeni, s čipkami okrašeni obleki, iz katere je metala svoje šunkaste noge, ki si jih je ogledoval mlad in skuštran fant s sladoledom v roki, ki je moral biti eno leto neumen, da je s svojimi očmi lahko videl njihovo lepoto in grozo nabiranja borovnic nabiralcev z obnorelim izrazom otroštva, ki se jim je z njihovimi nabiralniki za borovnice tako strašno mudilo nabirati, da so ob strganju grmičke hudo poškodovali in oskubili njihove liste, izmed katerih jih je nekaj popadalo na tla, nekaj so jih pocufali ter odnesli s seboj v svojih nabiralnikih za borovnice in nekaj izmed teh jih je na koncu pristalo v marmeladi, kjer se niso okusili, enega pa je veter odnašal vštric s samokolnico, vse do kosa kravjega gnoja, ki ni bil na tleh in iz njega ni poganjala nikakršna rastlina ali gliva, temveč je bil v rokah nekoga pomoljen pod nos nekoga drugega, ki je presenečen spoznal, da ima rahel vonj po kinder buenu, nato pa je vanj kihnil in razpršil njegove delčke po oknu, na katerem je napis 'poletno življenje cen' pritegnil pozornost pred resničnimi ljudmi bežeče resnične kokoši, zaradi česar pred svojimi resničnimi kurjimi tacami ni zaznala resničnega kosa koruze, zato se je ob njega v resnici spotaknila in zaradi padca resnično umrla, česar pa edina oseba, za katero bi bilo pomembno, da verjame zgodbi, ni verjela in naj vam povem, ta oseba, nad katero je zmeraj deževalo, ni nikoli tekla zavetju nasproti in nikoli ni plačala kosila, saj je bila pravi moški, ki ni trznil niti, ko je samokolnik strašno potrobil s svojim rogom, saj je skoraj povozil nuno, ki je ravnokar prečkala križišče pri rdeči, ona pa je le veselo pomahala in se zahvalila bogu, da so nekateri še zmeraj tako prijazni, da pozdravijo starejše in modrejše, vrgla je glavo v zrak in v odsevu zemlje v nebu pomahala še metulju, ki je sedel na dreku, katerega proizvajalec je na klopici počivajočo žensko obližnil preko svojega nagobčnika, nabuhnila je ustnice, odmaknila glavo in zakasnelo zavila z očmi, kot da ji ni poliz skoraj neprimerno ugajal, nakar je človek videl, da ima pes na povodcu njenega zaostalega sina in da sin masira gleženj zelo visokega moškega s pobrito glavo, ki se je sklonil v misli, da je našel dragulj, za katerega se je izkazalo, da je zgolj zamrznjen šmrkelj, vendar je bil tudi s tem zelo zadovoljen, saj v zadnjem letu ni našel prav ničesar drugega, izgubil pa je skoraj vse, štiričlanska družina je stala na kolesarski stezi in z gnusom gledala njihovega psa, kako lula, ženska v Müllerju je portretu rdečelaske na embalaži za barvanje las po tistem povedala: "Ti si moja prijateljica," rdečelaska pa je nepremično in usodno zrla v iris ene izmed oči ženske in spoznavala, da je barva zgolj občutek barve in da je to zakonitost, po kateri deluje organ vida, jukebox na pločniku je prepeval:

*Intenzivnost belega gnezda
pa potem še skalce pa jajce ki dol pade
in se razleti v tako majhne delce da so že skoraj ravni,
ravni po dolžini!
neskončno majhni so, ja ja,*

prijateljica je prijateljici dejala: "*Gumica ti se vtrgala tale,*" iz žepa je potegnil svojo, posebno gumico: "*zato ti bom dala novo tam gore,*" vendar jo je ob nadajanju *tja gor* pomotoma izstrelila v Mašino škatlico z vžigalicami, ki je razpadla na majhne delce in panorganska pošast je brž zagrabila priložnost ter jih pričela sesljalati in pihati pepel iz svojih por in vsi so krilili po zraku, da bi si ga nalovili, kot, da bi lovili milne mehurčke in brezdomci so jih gledali iz svojih jogijev in v svojih naročjih božali vsak svojo pocestno muco in v ozadju se ni dogajalo prav nič, gore so bile nepremične in nikomur, razen tistemu hipijiu na trati, ni bilo mar za oblake, drevesa so bila v daljavi skoraj nevidna in človek je odmaknil svoje oko od periskopa ter ugotovil, da ne čuti svojega telesa in ni bil čisto prepričan, ali je to posledica predolge ločitve od svojega kompleksa, ali nerazumevanja svojih čustev, ki bi lahko impliciralo, da morda pa le čuti, vendar tega ne ve, *lahko bi vprašal boga*, je pomislil in skušal ugotoviti, če se morda vozi v isti samokolnici in glej ga zlomka, tam je bil, sedeč na sredi koloseja, v svoji mlaki kozmičnega zosa, s prekrizanimi nogami in tremi godnimi dojkami je krmil jagenjčke in seval popolnost in ni čutil potrebe ali želje po ničemer, saj je bil vseobsegajoč in seveda bo tudi v večnost ostal takšen, takrat, v tisti sedanjosti, pa je bil, kakor tudi v večnost bo, vseveden in vedel je, da človek potrebuje odgovor na vprašanje, ki mu mogoče teži dušo - kaj se dogaja z njegovim pomanjkanjem razumevanja ali prepoznavanja lastnih občutkov - zato je pozvonil z arabskim kovinskim zvončkom in mu s tem dal vedeti, da je dobrodošel, ker pa človek ni bil prepričan o pravilnem prepoznavanju razumevanja lastnih občutkov, je v svoji zablodi

doživljanja mislil, da zvončkov zven naznanja približevanje postaje, zato je pogledal skozi okno, da bi se naužil še nikoli videne pokrajine Razočaranja, namesto tega pa se je nehote vrgel v lovljenje vodoravnih pack, ki so trenutek za trenutkom, iz leve proti desni, v vseh možnih širinah in višinah bombardirale njegovo celotno vidno polje in spet je, kakor je prej nahranil telo velikana, z nežnim in kratkim bruhom tokrat prispeval nekaj hranil samokolnici, namreč tudi samokolnica jih je potrebovala, saj je večmilijonletna evolucija povzročila prilagoditev samokolnice na izkoriščanje šibkih točk nevesčih, ali bolje rečeno nepripravljenih potnikov, ki so kakor človek mešali božji klic s prihodom na samokolniško postajo in v resnici je bilo to dejstvo za človeka dovolj, da je ovit v opno kristalno jasnega prepoznanja lastne zmedenosti elegantno splul skozi nezmožnost odločanja, mimo eksistencialne praznine, okoli in okoli brezvoljnosti, naravnost v punčico določenosti, kjer ga je čakala usoda s svojim v žep spravljenim netopirjem z raztrganim desnim krilom in mu čez zrak poslala poljub, ki je frfotaje skozi eter prispel do človekove opne in ji pustil, da ga je vsrkala in predala rosni ustnici človeka, ki ga je prevevalo zmagoslavje spoznanja svoje zmedene določenosti, vendar ga je že v naslednjem trenutku iz plovbe onstran resničnosti predramilo majanje samokolnice in s popolnim spominom na prej opisan izlet in s še zmeraj tlečim občutkom samospoznanja, ki ga od takrat nikoli ni v celoti zapustil, je dognal, da sploh ni važno, komu je namenjeno zvonjenje, od kod izvira in kaj naznanja, temveč da je važen samo njegov zven in hipno je priklical v misli zvonjenje, ki ga je zavedlo v prepoznanje, ter mu višal in nižal frekvenco v melodiji Golice in pričel miže v ritmu pesmi kimati in ni zdržal, tudi s stopalom je moral udarjat ob tla in roke so mu kar same od sebe oponašale račke in sklonil se je, takoj za tem skočil v zrak in zajuckal, kot se spodobi za veseljaka, zavrtel se je, odvrtil in šel drugam, se vrnil in potapkal z rokami ob čevlje, plosknil je petnajstkrat, dvignil je roke v zrak in končno odprl svoje lesketajoče se anime oči in v tem času se je tako navadil teme, da ga je sončna svetloba, kljub temu, da ni bila ne vem kako močna, skoraj zapekla, vendar se ni obotavljal, še dalje je plesal in ni vedel, da ga je ves ta čas zavzeto opazoval isti bog, kot mu je prej pozvonil in taisti bog mu je sedaj odzvonil in človek je zaslišal božji klic, vendar se nanj ni odzval, temveč ga je zgolj užil in bog je vedel, da je tako dobro in tudi človek je tako vedel, saj je začutil pomen odgovora, vtem pa je samokolnik naznanil: "Približujemo se postaji Razočaranje!" in človek je pomislil *še dobro, da razumem vsaj besede*.

Krta z bodicami je počasi večkrat pobožal po njegovem ljubkem smrčku, da bi ga kar se da počasi prebudil iz spanca, vendar je krta naenkrat zvil v še tesnejšo bunkico, ki je trenutek za tem kihnila in se povrnila na izvorno velikost.

"Sanjati, da biti riba naphovalka in da mi nekdo stimulirati mojo stvar, ki jo imeti na nosu. Potem sprožiti akcijski potencial in napihniti in potem prebuditi. Misliti, da moje sanje pomeniti prenos prejetja dajanja v jezo."

"To si sanjal, ker si kihnil, ko sem te božal po nosu."

Krt z bodicami se mu je srepo zabodel v oči in rekel: "Hvala, da biti mi pokvariti dan."

Človeku se je sicer zdelo čudno, da se mu krt z bodicami za to zahvaljuje, vendar je vljudno odvrnil: "Prosim."

Samokolnik je ustavil in kakor prej mrko rekel: "Izstopite zdaj ali nikoli." Človek in krt z bodicami sta povlekla za izstopno vrv in samokolnica ju je posrkala vase ter izbljuvala ob cesto.

"Ali se tudi ti počutiš preporojeno?" je človek vprašal krta z bodicami, medtem ko je iz sebe stresal izločke prebavnega trakta, ki so se ga prijeli med izbljuvanjem.

"Da. Kot da biti ponovno kot žoga biti prej pred malo," je zbluzil krt. "Pozabiti te vprašati - ali videti na poti kakšno sled tvoj kompleksa?"

Človek se ni ničesar spomnil. Samo nekako drugače se je počutil - kot da s tem, da se ničesar ne spomni, ni nič narobe: "Ne."

Krt z bodicami se je namrdnil: "Okej, saj prostitutka Plavutka vedeti, kje biti." *Upati, da temu tako biti*, je pomislil sam pri sebi. "Naskočiti na mojo bodico in odriniti od tod, vedeti, kako do nje priti."

Človek ga je zajezdil in odpekotala sta nekam v gozd, poln dreves, ki jim je pred kratkim odpadla večina listja, tako da se je skozi njihove krošnje videlo nebo in človek se je oziral naokrog in zaman skušal določiti, ali je večer ali jutro, nakar je sklenil, da je tako ali tako vseeno, ker je večer kot jutro, samo da sta strani neba zamenjani. Ritem peketanja ga je počasi pahnul v dremež in dremež se je po njem razrasel v spanec brez sanj. Krt z bodicami je z vohljanjem podraščati določal nadaljevanje poti do prostitutke Plavutke in gozdna bitja so z zanimanjem prisluškovala šušljanju odpadlih listov, ki je teklo

proti njeni hiši. Ko se je človek prebudil, je jaso, na kateri je stala hiša gospe, h kateri sta bila namenjena, osvetljeval odsev sonca v luni in delno tudi zvezd ter kresnic in pretegujoč se je zehajoč dejal:

“Aha, večer je bil.”

“Biloti je večer večkrat. Tudi jutro. In ostalo.”

“Prav imaš,” glavo je obrnil proti hiši: “je to hiša osebe, ki jo iščeva?”

“Tako biti.”

Človek je razjahal in odkorakala sta do umetelno izrezljanih vrat ter pričela trkati v ritmu pesmi Come up and get me glasbene skupine Death grips. Trkala sta do tistega dela, kjer mc Ride reče: “Okay, okay, feel me,” nakar je iz druge strani vrat prostitutka Plavutka zarjula, da ju sliši in ju vprašala kdo sta in kaj hočeta.

“Iskati kompleks človeka, poslati naju tička, pocestnica Zapestnica.”

Prostitutka Plavutka je vtem prispela do vrat in pogledala skozi kukalo ter rekla: “Odjebita.”

IV

Krt z bodicami je bil tip krta, ki je nalet v zagato uporabil za odskočno desko iz nje. Človek, po drugi strani, pa je obupaval in trgal bi dlake iz sebe, če jih ne bi vseh izpipal že v prejšnjem izpadu. Ni vedel, da je obupan, temveč samo, da stoji pred vrati, da ni kompleksa in da se mora nekako prebiti na drugo stran zaprtih vrat, do prostitutke Plavutke. Proseče je pogledal krta z bodicami, ki je zbral misli, zaprl oči, globoko vdihnil, zadržal zrak, izdihnil in rekel skozi vrata: "Vedeti nekaj o tvoj princu."

"Prosim?" se je zaslišalo izza vrat.

Človek je prisluhnil in v trenutku nehal obupavati, saj je začutil bistvo njenega glasu. Krt z bodicami mu je zvito pomignil in nadaljeval s skozivratnim govorom: "Povedati ti veliko skrivnost o princu, če ti nama povedati kaj ti vedeti o kompleksu."

"Kdo je ta princ?" je človek zašepetal krtu, medtem ko je prostitutka Plavutka tehtala možnosti in krt je zašepetal nazaj: "Njen dragi iz nekoč. Povprašati jo potem o njemu."

"Kakšno skrivnost?" je vprašala prostitutka Plavutka.

"Vedeti, kje sedaj živeti. In kdo biti njegova nova konkubina."

Prostitutka Plavutka je popizdila, saj je zadnja stvar, ki jo je hotela slišati to, da ima njen princ novo priležnico. Odprla je vrata in zakričala: "TA PRASEC!"

Krt z bodicami je skočil nanjo in jo ovil vase, da se je iz njegove sredice slišalo samo zamolklo udarjanje in vpitje, ki je postopoma ugasnilo. "Ali biti zdaj mirna?"

Notranje uho krta z bodicami je registriralo: "Da," človek pa je spoznaval, da uklenjenost pomirja. Pomislil je na tisto nenavadno bitje, ki se je vsake toliko pojavilo na njegovem dvorišču. Vprašal je krta z bodicami: "Ali bi lahko udomačil divjega bonca, če bi ga zaprl v verige?"

"Séveda. Verige lahko narediti iz sladkorja, novic, podob, denarja, pravzaprav iz vsega."

"Tudi iz znanja?"

"Tudi. Vendar iz teh stvari se lahko narediti ključ. Paziti, da se potem divji bonc ne osvoboditi."

"Verigam bom dodajal členke." Iz krta se je zaslišalo momljanje.

"Kaj pravi?" je vprašal človek.

"Praviti, da nama obema dati fuk, če jo izpustiti."

Človek se je zdrznil ob misli na spolni odnos. "Želim samo, da nama pove, kaj ve o mojem kompleksu."

"Kaj pa, če povedati o tvojem kompleksu in dati meni bonus fuk?"

"Če bo to razveselilo tvoje srce."

Prostitutka Plavutka je sprejela pogoj in krt z bodicami jo je izpustil.

Hlastajoč za zrakom je komaj izustila: "Pridita, gnoja."

Stene njenega stanovanja so bile prelepljene s portreti princa in fotografijami delov njegovega telesa iz vseh smeri in vseh razdalj, *očitno ga ima zelo rada*, je pomislil človek, *moram izvedeti, zakaj*. Vodila ju je v dnevno sobo in ju posedla na kavč, sama pa je odšla za gosta pripraviti bingljevo olje.

Človek je izkoristil trenutek njene odsotnosti in rekel krtu z bodicami: "Domnevam, da je tale osebek na steni njen princ."

"Tako, tako."

"Ali je nora?"

Krt z bodicami je odvrnil: "Vsekakor."

Ozirala sta se po fotografijah in človek je naposled na eni izmed njih zagledal mlado dekle, staro ne več kot trinajst let, kako z debelimi očmi in tisto ploščato in okroglo liziko v rokah strmi v tipa, ki je zapolnjeval vse njene stene. S prstom je pokazal nanjo: "Ali je to..."

"Dušanka," je rekla prostitutka Plavutka, stopila do njiju in prednju položila čaši z bingljevimi ulem. "Tako mi je bilo ime preden sem postala Plavutka."

Človek je naredil požirek pijače, ki jo je prinesla. Imela je veganski okus. "Povej mi, čemu se pa sedaj tako imenuješ?"

"Dolga zgodba..."

"Oh, potemtakem me ne zanima."

Prostitutka Plavutka je pohitela: "No, saj ni tako zelo dolga."

"Potem pa brž povej!"

Krt z bodicami in človek sta srkala vsak svoj bingljev sok in prostitutka Plavutka je pričela s pripovedjo:

"Bilo mi je dvanajst let, ko me je mati poslala v iskati smisel in delo. Rekla je: *"Dušanka, dovolj si stara, da poskrbiš za svoj obstoj, ampak hitro se spomni kaj boš počela, sicer boš umrla od lakote."* Takšna je pač tradicija naše vasi. Do takrat še sploh nisem razmišljala, kaj si v resnici želim početi v življenju, saj sem bila ves čas prepričana, da bom postala slavna fotografinja - vse moje fotografije na instagramu so namreč dobile od osemdeset do sto dvajset srčkov."

Krt z bodicami je pokimal človeku v smislu *ona biti top of the top*.

"Ali pa da bom model, saj so bile vse fotografije na mojem instagramu sebkí."

Človek je bil prevzet.

"Kakorkoli, odšla sem v bližnje mesto in našla neko modno agencijo, kjer so bili navdušeni nad mojim profilom in kar brez opozorila so me začeli fotografirati. Nastavljala sem se, kot da poziram zadnjič v življenju, tako se pač pozira, če si dober model. Po fotošutu se mi je predstavil najlepši tip in takoj sem se zaljubila vanj. Obris binglja, ki so ga izrisovale njegove oprijete hlače, me je prepričal v njegovo plemenitost in še preden mi je povedal, da je princ, sem vedela, da je. Rekel mi je: "Jaz sem princ Tony Smegma," jaz pa sem se samo cedila. "Povohaj moj kurac," je ukazal in ubogala sem. Dišal je po smegmi. "Poliži ga," polizala sem ga in od takrat sem morala konstantno lizati njegov kurac, sicer sem začela izgubljati stik z realnostjo. Lizanje me je preskrbelo z vsemi potrebnimi hranili in tudi sam mi je prigovarjal, naj to počnem, ker sem njegova princeska in ker mu je všeč. Vsak večer mi je prinesel lasten bingljev sok, mimogrede, tudi vidva ga sedaj pijeta, to je zadnja resnično njegova stvar, ki mi je ostala od njega, jaz sem ga srebala, on pa mi je pel uspavanke. Sanje vsake princeske. V resnici sem bila ves čas v ekstazi, ki pa jo je nekega dne prasec jebeni presekali. Rekel mi je, da mora iti na službeno potovanje in da naj namesto njemu ližem kurce njegovim delfinom."

"Nezaslišano!" je vzkliknil človek.

"Ne vključuj se v zgodbo brez dodajanja vrednosti k njej."

"Oprosti."

"Ni pene. V glavnem uprla sem se, zagrabila sem ga in mu lizala kurac kot še nikoli doslej, vendar zaman. Sčasoma se me je otrese, zagrabil me je za pulover in vrgel v svoj bazen z delfini. Itak jim nisem hotela lizati tičev, ker so delfini jebeni pedri, ko pa sem bila tik pred smrtjo od sestradanosti in ko skoraj več nisem vedela zase, sem pocuzala nekemu delfinu njegov kurac in njegova smegma me je pahnila v morsko ekstazo, iz katere sem se prebudila šele nekaj dni kasneje in veš kaj? Zbudila sem se s plavutmi! Jebeni delfini so mi odrezali ude in name prišli plavutke."

Človek je spet vskočil: "Aah, se mi je zdelo, da so to plavuti! Morska deklica si, ne?"

"More like *morska kurba*. Deklica Dušanka v meni je umrla takrat v tistem bazenu. V glavnem, ko je Tony videl, v kaj so me spremenili se je začel režati kot fukjen. "Ti si rojena zvezda!" je vzklikal in me fotkal in spraševal, če je kdo kje videl njegovo Dušanko in zakaj je v bazenu namesto nje Plavutka. Kričala sem mu, da sem vendar jaz njegova Dušanka, njegova princeska, ampak me ni hotel slišati, zato sem se vdala v usodo in zapozirala kot sem znala le jaz, in verjameš al ne, fotke so postale totalno viralne. Uganeta koliko srčkov sem dobila na najboljši fotki?"

Krt je rekel: "Jaz poznati to zgodbo, naj človek ugibati."

"Sto." je odgovoril človek.

Prostitutka Plavutka se je izprsil: "Jah, prištej temu še milijardo."

"Ne verjamem, pokaži mi fotografijo ali pa se to ni nikoli zgodilo."

Segla je po telefonu, odprla instagram in človeku pokazala točno tisto fotografijo, ki je prav zares štela milijardo sto srčkov.

"Uau."

"Jap. Takrat me je nehalo boleti dejstvo, da sem pohabljená mladoletnica, ki se drogira s fafanjem delfinijh kurcev, saj sem imela jasen dokaz, da me ljudje obožujejo."

Na instagramu sem dobila milijardo srčkov, kar mi je pomagalo spoznati, da tudi če sem mladoletna pohabljená fafačka delfinijh kurcev, me bodo ljudje imeli radi takšno kot sem."

Krt in človek sta zaploskala.